

Φόβος Θεού είναι ο σεβασμός, η αγάπη προς τον Θεό (Μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174790>]

Η Εκκλησία δεν είναι εναντίον του σώματος του ανθρώπου. Γι' αυτό και οι πατέρες ήταν πολύ προσεκτικοί, ώστε με τους ασκητικούς αγώνες που έκαναν να μην φθείρουν το σώμα τους. Προσπαθούσαν να το υποτάξουν στο Πνεύμα το Άγιο και στις εντολές του Θεού, για να μην ζητά σαρκικές απολαύσεις και πτώσεις, αλλά ουδέποτε δέχθηκαν φθορά του σώματος του ανθρώπου. Στην πατερική Γραμματεία υπάρχει το ρητό «ότι εμείς δεν είμαστε σωματοκτόνοι αλλά παθοκτόνοι». Τα πάθη και την αμαρτία σκοτώνουν και όχι το σώμα το οποίο είναι ναός του Θεού. Και αν καμιά φορά οι άγιοι φαίνονται αμείλικτοι και σκληραγωγούνται δεν το έκαναν για να σκοτώσουν το σώμα τους, αλλά για να σκοτώσουν την αμαρτία και τα πάθη τους. Και επειδή πολλές φορές το σώμα ήταν αιχμάλωτο στην αμαρτία και τα πάθη γι' αυτό φαίνονται τόσο σκληροί απέναντι στο σώμα τους. Ουδέποτε δέχτηκε

η Εκκλησία κάποιος να σκοτώσει ή να ακρωτηριάσει το σώμα του προκειμένου να επιτύχει μία αρετή. Πρέπει λοιπόν να μάθουμε μέσα στον χώρο της Εκκλησίας να υπερβαίνουμε και τη διάκριση των φύλων. Δηλ. να μάθουμε να βλέπουμε τον άλλο όχι σεξουαλικά και σαρκικά αλλά ως εικόνα του Θεού, ως αδελφό μας, ως προορισμένο εις αγιασμό και θέωση. Έτσι βλέποντάς τον δεν θα κινηθούμε απέναντί του μ' ένα τρόπο αμαρτωλό αλλά με τρόπο άγιο και ενάρετο. Αυτή είναι η αντίληψη της Εκκλησίας για το ανθρώπινο σώμα.

Στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός λέει: «θα κατοικήσω μέσα σ' αυτούς τους ανθρώπους και θα περπατήσω μαζί τους και μέσα τους και θα γίνω γι' αυτούς Θεός και αυτοί θα μου είναι λαός». Μιλά προφητικά ο Θεός εκατοντάδες χρόνια πριν τον Χριστό, ότι θα κάνει ένα δικό του λαό.

Η Εκκλησία είναι υπεράνω εθνότητας. Γι' αυτό λειτουργούμε όλοι μαζί ανεξαρτήτως φυλετικής καταγωγής, χωρίς να σημαίνει βέβαια ότι υποτιμούμε την πατρίδα, το έθνος μας και στην Εκκλησία τα υπερβαίνουμε αυτά. Στην Εκκλησία λοιπόν υπάρχει ένας νέος λαός, ένα νέο έθνος. Αυτός ο λαός που λέει εδώ εκατοντάδες χρόνια πριν το πνεύμα το Άγιο, στον οποίο ο Θεός θα περπατήσει και θα γίνει Θεός τους και αυτοί λαός του, πρόκειται για το γένος των Χριστιανών. Καινούργιος λαός που δεν εξαρτάται από φυλετικές καταγωγές. Γι' αυτό ο Προφήτης Ησαΐας λέει: εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε λέει ο Κύριος και

ακαθάρτου μη άπτεσθε, βγείτε έξω από τους ανθρώπους αυτούς, τους ειδωλολάτρες και μην αγγίζετε σε ακάθαρτα πράγματα και χωρισθείτε από αυτούς.

Εγώ λέει ο Θεός θα σας δεχτώ και θα γίνω για σας πατέρας και σεις θα είστε υιοί και θυγατέρες. Έτσι ο Θεός μάς προτρέπει να χωριστούμε, όχι από τους ανθρώπους αλλά από την αμαρτία, από το κοσμικό φρόνημα. Όταν λέει να βγείτε έξω από τον κόσμο και να μην αγαπάτε τον κόσμο, δεν εννοεί τους συνανθρώπους μας αλλά εννοεί το κοσμικό φρόνημα, δηλ. την αμαρτία. Αυτός που θέλει να ακολουθήσει τον Θεό δεν μπορεί να κάνει πράγματα που κάνουν όλοι. Για να ακολουθείς τον Χριστό πρέπει να το λέει η καρδιά σου και να βγεις έξω από την κοσμική νοοτροπία. Πρέπει να κόψουμε κάθε δεσμό με την αμαρτία. Τότε ο Θεός θα γίνει πατέρας μας κι εμείς υιοί και θυγατέρες του. Και αυτό είναι απόλυτο, γιατί όταν το λέει ο Θεός αυτό το πράγμα, τότε σφραγίζεται και επαληθεύεται και επαναλαμβάνεται μέσα στο πέρασμα των αιώνων. Δεν εγκαταλείπει ποτέ ο Θεός κανένα. Συνεχίζει ο Απ. Παύλος: «έχοντες τέτοιες υποσχέσεις, γιατί δειλιάζουμε και είμαστε νωθοί;» Έχουμε τέτοια υπόσχεση από τον Θεό, άρα ας κάνουμε εμείς το βήμα να ξεχωρίσουμε από το ρεύμα και το κοσμικό φρόνημα και τότε ο Θεός θα γίνει πατέρας μας κι εμείς υιοί και θυγατέρες.

Ας καθαρίσουμε λοιπόν τους εαυτούς μας από κάθε μολυσμό σαρκικό και πνευματικό. Δηλ. από κάθε αμαρτία που επιτελείται είτε με το σώμα μας, είτε με τον νου μας είτε με την ψυχή μας, ζώντας άγια ζωή μέσα στον φόβο του Θεού. Ο φόβος του Θεού δεν είναι ψυχολογικός φόβος αλλά η αίσθηση της αγάπης του Θεού και του δέους εκείνου που πιάνει την ψυχή μας, όταν ατενίσουμε το μεγαλείο της αγιότητας και καθαρότητας του Θεού. Όταν δούμε την αγιότητα αυτή και καταλάβουμε ποιοί έπρεπε να είμαστε και ποιοί είμαστε και φοβόμαστε να διαρρήξουμε τη σχέση μας, αυτός είναι ο φόβος του Θεού. Γιατί όποιος φοβάται ψυχολογικά τον Θεό δεν τον αγαπά ουσιαστικά. Η τέλεια αγάπη έξω βάλλει τον φόβο λέει ο Άγιος Ιωάννης. Ο Άγιος Αντώνιος έλεγε: «εγώ ουκέτι φοβούμαι τον Θεό, αλλά αγαπώ τον Θεό». Άρα φόβος Θεού είναι αυτός ο σεβασμός προς τον Θεό, η αγάπη προς τον Θεό. Όταν αγαπώ τον Θεό είμαι προσεκτικός να μην χάσω αυτή την αγάπη. Όσο πιο πολύ αγαπώ, τόσο πιο πολύ προσέχω.

Το κείμενο αποτελεί απόσπασμα απομαγνητοφωνημένης ομιλίας